HONEY
POSADNUTOSŤ
MEDOVÉHO KRÁĽA
R. E. MORTIS
BAJA DOLCE

R. E. Mortis a Baja Dolce: Honey
Prvá časť série Honey Queen

Vydanie prvé
Copyright © 2026 R. E. Mortis a Baja Dolce

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,
Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,
www.venupress.sk v roku 2026 ako svoju 50. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Simona Dziak
Grafické spracovanie obálky: Michaela Vysloužilová
Ilustrácie: Ivana Zimanová
Grafika: Depositphotos.com, Freepik.com
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukovaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-69085-96-1
ISBN epub: 978-80-69085-98-5
ISBN mobi: 978-80-69085-99-2
ISBN pdf: 978-80-69085-97-8

VENUPRESS
Bratislava 2026

R. E. MORTIS
BAJA DOLCE

V tejto knihe sa vyskytujú scény nevhodné pre maloletých čitateľov.

PRÍBEH JE FIKCIA A AKÁKOĽVEK
PODOBNOSŤ SO SKUTOČNÝMI
UDALOSŤAMI ČI OSOBAMI
JE ČISTO NÁHODNÁ.

Varovanie – kniha obsahuje témy:

SEX, NÁSILIE, DROGY, PROSTITÚCIA,
TOXICKÉ VZŤAHY, VULGARIZMY,
SAMOVRAŽDA, SEBAPOŠKODZOVANIE

Vekové odporúčanie: 18+

Playlist

Titulné piesne knihy:

Beyoncé – PURE/HONEY
Adéla – Nicole Kidman
Måneskin – HONEY (ARE U COMING?)

Piesne spomenuté v knihe:

Billie Eilish – You Should See Me In A Crown
Lana Del Rey – Born To Die
Portishead – Over
Hooverphonic – Deep Forest
Lady Gaga – The Dead Dance
Lady Gaga – Bad Romance
Adele – Love In The Dark
Bee Gees – Stayin' Alive

Nepreží ten,
kto nazbiera najviac,
ale ten, kto dokáže
ochrániť to,
čo roky budoval.

Včely od prvého ranného letu až po návrat do úľa lietajú z kvetu na kvet a zbierajú kvapku po kvapke, aby vytvorili tekuté zlato. Med je ako sladké bohatstvo, odmena za tisícky ciest, za vytrvalosť, disciplínu a prácu, ktorú takmer nikto nevidí.

A potom sú tu osy.

Nezbierajú nektár, hľadajú skratky, ako sa dostať k niečomu, čo vytvoril niekto iný. Nakŕmiť sa na hostine, ktorú samy nepripravili.

Keď narazia na slabé včelstvo, berú si všetko, čo im nepatrí. Lenže občas natrafia aj na včelstvo, ktoré sa spojí a preukáže svoju silu. Nevzdávať sa a bojovať sa oplatí. Vždy prežije ten silnejší.

Tento krátky príbeh nebol len o včelách a osách.

Prológ

Máš dve možnosti.
Buď budeš brať ohľad na druhých,
dovolíš si slabosť a zostaneš neviditeľný.
Alebo sa staneš človekom,
ktorého budú sledovať milióny.
Ľudia dnes nezbožňujú dobrých.
Zbožňujú výnimočných.

Svet neodmeňuje citlivosť.
Svet odmeňuje tých, ktorí si vezmú priestor
a ukážu, čo v nich je.
My vieme, čo v tebe je.
Otázka znie: vieš to aj ty?

— INŠTITÚT PRE VÝNIMOČNÝCH

(Nikto nevie, či na správu odpovedal. No táto aj všetky ostatné sa vymazali spolu s kontom len deň po jeho smrti.)

Láska je ako jed.

Nie ten druh, ktorý zabíja okamžite. Je horšia. Pomalá, trpezlivá, neodvratná a krásna v svojej krutosti. Najskôr chutí tak sladko, že prestanete rozoznávať, kde sa končí túžba a kde začína závislosť.

Nenápadne sa vkráda do života, usadí sa pod kožou, ovládne myšlienky, dych aj spánok. A keď konečne zničí všetko, čoho sa dotkla, vznáša sa nad troskami ako toxický opar.

Spočiatku je príťažlivá a voňavá, chcete sa v nej strácať, aby ste sa našli. Rozvibruje každý atóm v tele, až odrazu dotyky pália a slová sa do vás vnárajú ako najostrejšia čepeľ.

Na konci nečaká spasenie. Ani náhodou.

Zostáva jediná možnosť. Pripraviť sa na pomalú, mučivú smrť, v ktorej každé sústo lásky bude zároveň ďalšou kvapkou jedu.

Slová v jej mysli sa motali ako bolestná kliatba lásky. Kľačala pri čerstvom hrobe a cez slzy nevidela na knôt sviečky. Plamienok zapaľovača sa chvel ako jej telo. Čakala dlho, kým odišla aj posledná obdivovateľka a teraz to nedokázala urobiť!

Okrem bolesti a smútku ju skrz-naskrz prestúpilo ešte niečo. Rukou silno trhla za seba a zapaľovač odhodila. Počula zvuk tresknutia, zrejme dopadol na najbližší náhrobok.

Cítila niečo chladné a odhodlané.

Zapáli sviečku, keď bude poznať pravdu. Potom jej bolesť môže zhorieť spolu s hnevom.

Vráti sa sem, hneď ako sa dozvie, čo sa s ním naozaj stalo. Keď nájde vinníka.

Vtom nočnú oblohu preťal blesk a na moment osvetlil všetko naokolo, aby sa mohol cintorín vzápätí ponoriť do čierňavy. O niekoľko sekúnd započula hrozivé zahrmenie.

Spustil sa lejak, ktorý v sekunde zahasil všetky plamienky. Neúprosne máčal kvety a vence. Akoby niekto zhora potvrdil jej rozhodnutie.

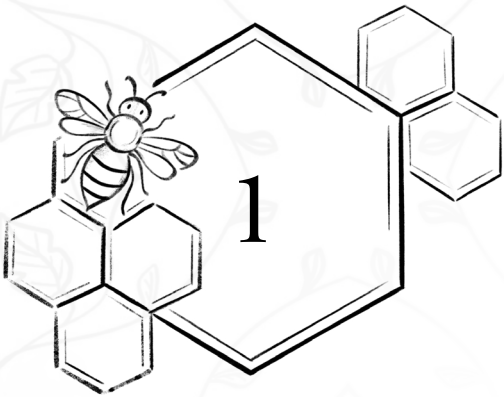

1

Najkrajšie veci, ktoré som kedy cítil, sa nedali objať. Len vdýchnuť.

príspevok na Hidden Notes, *Ervis*

Už ani netušil, aké to je urobiť sa bez koksu. Dievčatá sa mu ponúkali takmer zadarmo, a možno práve preto ho žiadna nedokázala skutočne vzrušiť.

Dnes riskoval, keď si nič nešľahol a teraz chuť experimentovať extrémne ľutoval. Ležal na nepohodlnej posteli a brunetka, ktorej meno zabudol skôr, než sa stihla vyzliecť, mu ho fajčila mechanicky a bez štipky fantázie.

Ako skurvená nafukovacia bábika.

Dnu a von. Dnu a von.

Premýšľal, či by bol prvý muž na svete, čo zaspal počas orálu.

Gule mal zadrbané od slín. Jej kačací pysk spôsobil, že ich nevedela ani poriadne hltať. O to radšej bol, že neleží na svojom milovanom drahom matraci.

Dievčat vystriedal toľko, že sám nevie ich počet, ale nikdy žiadnu nevpustil do svojej svätyne. Mal aspoň nejaké zásady a momentálne mal aj skurvený problém vystriekať sa.

Vzhliadla k nemu a zaklipkala mihalnicami. Herečka. Ňou sa chcela stať, ale nik by jej to neuveril ani len v pornopriemysle. Prevrátil oči a radšej zízal na strop vyskladaný zo zrkadiel. Prižmúril viečka a sledoval svoj vlastný odraz.

Snedá tvár s prirodzene plnými perami, ktoré mu závideli všetky ženy, a tmavé oči olemované dlhými zatočenými mihalnicami. Keby nadvihol kútik úst, pod krátkym strniskom na líci by sa mu zjavila jamka.

Bol príťažlivý, vyzeral staršie a väčšinu času sa tváril zlovestne. Hodila by sa mu jazva na tvári, aby pôsobil nebezpečnejšie, no zatiaľ sa mu podarilo utŕžiť len jednu na bruchu, minulý rok pri vyrovnávaní účtov za jeho nočným klubom.

Druhú jazvu mal na chrbte. Bolo ju síce vidieť menej, no on o nej vedel. A nikdy o nej nehovoril. Nikdy.

Často prepadal pocitu, že jeho svet nie je skutočný. Akoby len žil niečí život v skurvenej bubline plnej pretvárky, dokonalosti a ľudí, z ktorých sociálne siete urobili narkomanov pozornosti. Čím viac obdivu dostávali, tým prázdnejšie pôsobili. Vrátane neho.

Pred hodinou bol ešte vo fitku. Svaly mal opálené a ako vytesané z kameňa, no penis polotvrdý, stále na míle vzdialený od vyvrcholenia. „Och, do piče," zašomral potichu.

„Si mega veľký," zamumlala s vtákom na jazyku. Po brade jej stiekla slina ako bernardínovi, čo malo na jeho libido účinok asi ako vedro ľadu.

V momente, keď jej chcel povedať, aby prestala, niekto zaklopal. Celý sa napol. Zostalo ticho, nik nevošiel, no vzápätí sa spoza dverí ozval hlas.

„Asi tu nie si, tak vojdem, dobre? Podarilo sa mi prísť skôr. Okej, mala by som sa prestať rozprávať s prázdnou izbou a zatvorenými dverami."

Neznáma mala melodický a vážne krásny hlas, absurdne nevinný a milý.

Doriti, premýšľal ako jeho otec, lovec „talentov".

„Pokračuj," zašepkal chrapľavo bernardínke. Nikdy nemusel kričať. Príkazy šepkal a malo to oveľa lepší efekt ako večne vynervovaný vreskot jeho otca. Schytil svoju nekreatívnu fajčiarku za vlasy, prinútil ju vziať si ho hlbšie a arogantne sa na ňu uškrnul, aby jej ani nenapadlo prestať. Konečne sa niečo dialo. Tlkot srdca sa mu zrýchlil a stál mu ako už dávno nie. Cítil jej hrdlo na špičke.

Obaja akoby ožili. Akoby ich ten hlas za dverami prebudil.

„Ach, možno nezamkla."

Majiteľka sexi hlasu stlačila kľučku a vošla dnu. V náručí držala plnú krabicu, takže jej hneď nevidel do tváre, len na nohy.

Mala na sebe legíny. Tu ich nenosila žiadna, bolo to pod ich úroveň, no pri pohľade na tie nekostnaté, pekne tvarované nohy preglgol.

Ak sa nespamätá, bude mať mokré nielen gule, ale aj bradu. Ešte ani nevidel jej tvár a už z nej bol nadržanejší než z celej tejto scény.

Spoza škatule naňho vykukli zelené oči. V tej istej sekunde prirazil panvou o tvár fajčiarky. Neznámu to

tak vydesilo, až jej krabica vypadla z rúk, prevrátila sa a veci sa rozkotúľali po zemi.

Ďalšie prirazenie. Nasledovalo veľké finále. „Už budem," zavrčal potichu, napätie v tele povolilo a v ďalšej sekunde sa vystriekal.

Neznáma na nich chvíľku paralyzovane zízala, no napokon sa znechutená otočila chrbtom. A to nemala robiť. Mala na sebe síce rozmernú mikinu s nápisom *Thinking is sexy*, no ako sa zohýnala po rozsypané veci, otrčila im šťavnatý zadok. Skutočný a zaujímavý.

Kurva, musí byť veľmi talentovaná, keď ju sem vpustili s takými proporciami, pomyslel si.

Vybehla z izby, no o niekoľko sekúnd sa vrátila. Oči si zakrývala rukou, to už však obaja sedeli na posteli.

Fajčiarka si nezúčastnene utierala kútiky úst.

„Prepína vám?" rozčuľovala sa rozhorčená blondínka. „To, že si mala plné ústa ty a nemohla si zakričať, že nemám vojsť, ešte chápem, ale že si sa neozval *ty*..."

Zarazila sa v polovici vety a pozrela sa na nich pomedzi prsty. Všimol si, že jej zelený pohľad skončil na jeho vtákovi.

Sám neveril tomu, čo sa s ním deje, no znova sa mu staval do pozoru a vítal ju ako vojak, čoskoro pripravený znovu vyraziť do útoku. Tešil sa ako už dávno nie. „Páči sa ti, čo vidíš?" spýtal sa pobavene.

„Čo? Nie! Zakry sa! Ale okamžite!" rozkázala zhrozene.

Rád by ju ešte provokoval, no napokon sa natiahol po boxerky, obliekol si ich a postavil sa pred ňu. Bola vyššia, než si myslel. Nos mala o niečo väčší, no originálny, ale ten práve teraz nepútal jeho pozornosť.

Svrbeli ho prsty, najradšej by jej nimi prešiel po nádherných perách. Mala ich plné a šťavnaté. Nevyzerali napichane, no ktovie.

Mykla sa, o kúsok cúvla a spustila dlaň z očí. Pozrela sa na fajčiarku, ktorá pôsobila úplne mimo, akoby bola nepríčetná. „Dal si jej niečo?!“

„Nič, o čo by nežobronila,“ poznamenal lenivo. Natiahol ruku a medzi prsty schytil koniec jedného z jej detinských copíkov, ktoré jej dodávali až príliš cnostný vzhľad. Okamžite mu ho vytrhla.

„Nedotýkaj sa ma! Je úplne mimo. Čo si jej dal, ty zviera?“ Zhrozene cúvala tak prudko, až spadla dozadu do otvorenej kartónovej krabice.

Vyrazilo jej to dych, no oveľa menej než pohľad naňho. Zízala na jeho svalnaté, dokonale vyrysované telo, na ktorom jej udrelo do očí jedno z tetovaní – pravidelne usporiadaná sieť šesťuholníkov na hrudi, rovnako ako drzý výraz, uhrančivý pohľad a náznak jamky na líci. Tmavé husté vlasy priam lákali ponoriť do nich prsty.

Pôsobila ako vydesená panda. Kruhy pod očami naznačovali, že spala veľmi málo a to ešte netušila, čo ju tu ako nové dievča čaká.

Otec Ervisovi spomínal, že prijal nové „mäsko“. Niekoho, kto vyzerá úplne inak ako ostatné dievčatá, ale má obrovský talent.

Samotný boss inštitútu nikdy nič nerobil len tak. Chcel konečne zavrieť huby kritikom, ktorí pričasto štekali, že prijíma len ľudí podľa povrchných štandardov.

Ervis okrem preťahovania *talentov* riešil len biznis a hasil udalosť spred niekoľkých mesiacov, takže nemal čas zaoberať sa tým, akých štipendistov otec vlastne naverboval.

Fajčiarka si zobrala telefón, a kým vyšla z izby do kúpeľne, premerala si svoju novú spolubývajúcu: „Vidím dvojmo, alebo si vážne taká tlstá?“ Nečakala na odpoveď a zabuchla za sebou dvere.

Zamračil sa a načiahol ruku smerom k blondínke. Tá len zavrtela hlavou a vyštverala sa z krabice bez jeho pomoci. Začala dávať do poriadku bordel na zemi. Čím viac Ervisa ignorovala a predstierala, že tam nie je, tým viac ho zaujímala.

„Som Ervis, ale volaj ma Er. A ty?“

Chcela vykríknuť, že veľmi dobre vie, kto je, ale zdržala sa. Naďalej spratávala veci a urovnávala si myšlienky. Nečakala, že hneď v prvý deň narazí v svojej novej izbe na syna riaditeľa inštitútu.

A ešte k tomu v takejto situácii.

Hoci sa vyhýbala sociálnym sieťam, on sa k nej dostal. Na fotkách a videách pôsobil príťažlivo, no naživo bol oveľa horší. Presne ten typ nebezpečného muža, pri ktorom ženy ignorujú všetky varovné signály, lebo charizma preváži zdravý rozum.

Ona šla proti prúdu. Namiesto očarenia a otupenia mysle pociťovala len čisté a nefalšované zhnusenie.

Jeho exhibicionizmus a arogancia to len zaklincovali. Vážne sa pred ňou bez hanby vystriekal tej sfetovanej babe do úst?

Periférne zaregistrovala, že sa ten temný manekýn oblieka, no stále ju prepaľoval pohľadom. Hnusné mravčenie na pokožke, ktoré kvôli tomu pociťovala, nebolo vôbec príjemné.

„Ako sa voláš?“ dobiedzal neodbytne. Aj tak to skôr či neskôr zistí a aj omnoho viac.

Vzhliadla k nemu. Kľačala pred ním, čo sa jej

vzhľadom na to, v akej polohe ho pred chvíľou videla, vôbec nepáčilo. Nedokázala jasne premýšľať a srdce jej tĺklo ako šialené. „Prosíš si aj rodné číslo?“

Stál pred ňou bosý, mal na sebe čierne rifle, z ktorých mu trčal nápis značky boxeriek, akoby práve pózoval do magazínu, a cez holé telo mal prehodenú rozopnutú čiernu mikinu. V pästi zvieral tričko a v očiach sa mu niečo zablyslo. Pripravoval sa na útok? „Dosť dlhé meno. Môžem ťa volať iba prvým krstným menom?“

„Prosím?“

Pokrútil hlavou a opravil ju. „*Prosíš* – tak sa voláš. Páči sa ti predstava, že ma prosíš, *Prosíš*?“ Odrazu podišiel k nej a tričko spustil k jej kolenám. „Pre teba. Na privítanie. Keby si si zabudla niečo na spanie, môžeš spať v mojom, *Prosíš*.“

„Zbláznil si sa?“ vyletelo z nej nepremyslene. Trička sa nechcela ani len dotknúť, najradšej by mu ho hodila späť do tváre.

„Niečo... oveľa... horšie,“ odvetil slovo po slove a nebezpečne sa k nej nakláňal, až kým na tvári nepocítila jeho horúci dych. Jej telo naňho reagovalo paralýzou a zimomriavkami po chrbte.

Pohľadom však hrdinsky neuhla a započala tichú vojnu kto z koho.

Vtom mu vo vrecku začal zvoniť telefón. Konečne od nej odtrhol zrak, sklonil sa ešte viac, schmatol tenisky a vyšiel z izby bez toho, aby jej venoval ďalší pohľad. S telefónom pricapeným na uchu s niekým odmerane hovoril.

Vyhrala. Tentoraz.

Malo by sa jej uľaviť, že konečne vypadol, no v izbe zostalo čudné prázdno.

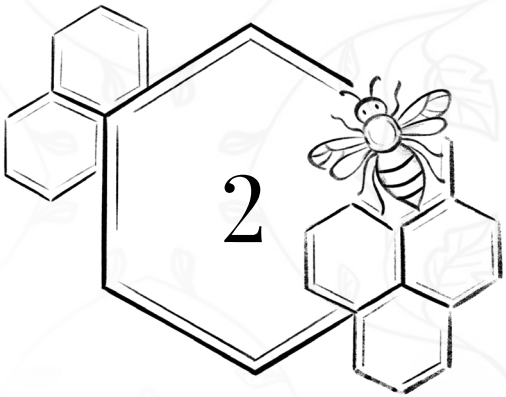

2

Ak do tohto sveta prinesieš
čisté srdce, vytrhne ti ho z hrude,
obalí v mede a predá najvyššej ponuke.
Potrebuješ ochutnať sladkosť,
aby si pochopila, kto tu vládne?

príspevok na Hidden Notes, *neoverený užívateľ*

„Volal som ti, Ervis," povedal hlbokým hlasom Marlon, prevádzkar jeho nočného klubu *Honey*, hneď ako vošiel do luxusných priestorov osvetlených neónovými svetlami.

Klub dostal na svoje osemnáste narodeniny ako dar, ktorý dodnes páchol otcovou potrebou mať ho pod kontrolou. Len pred dvomi rokmi spolu s kľúčmi od podniku vyfasoval ľudský AirTag. Marlona.

„A mne volal minister," odvrkol Ervis a hodil telefón na stôl v pracovni zariadenej v luxusnom glamour

štýle, ktorý dokonale ladil s architektúrou celého podniku. „Objednal sa na ochutnávku. Klub sa zavrie a dnu vojdú len pozvaní."

„Aký minister? A prečo nevolal mne?"

Niekedy sa Marlon správal ako jeho skurvený foter, ktorý mu chcel dokázať, že po pol roku s plačom skrachuje. Er mu však namiesto sĺz predviedol pravý opak, biznis prekvital ako kvety pred opelením.

Neslávne známy nočný podnik *Honey* v tomto bohom opustenom kúte sveta ponúkal zabudnutie, uvoľnenie a akúkoľvek zvrátenosť, po ktorej bol dopyt. Všetko, po čom ľudia bažili.

Mimo veľkomiest a pod rúškom anonymity sa morálka roztápala rýchlejšie ako ľad v drahej whisky.

Hoci nemali otvorené každý deň, nebolo to potrebné. Boli mesiace, keď zarobili za jednu noc viac ako niektoré konkurenčné kluby za týždeň.

„A je to dôležité? Je to len ďalší človek, ktorý chce zo seba vypustiť zviera. A keď to chce urobiť u nás a za veľký balík, nech sa páči."

„Bonbóny, keksíky alebo nové študentky?" ťahal Marlon informácie z Ervisa a v hlase sa mu miešal profesionálny záujem s podráždením. Čo mu sadlo na nos? „Spýtal si sa vôbec, čo všetko chce?"

„Chce všetko," odbil ho Ervis.

„A kedy?"

Keď mu Ervis nadiktoval dátum, Marlon na sekundu stuhol.

„Obávam sa, že to nepôjde, Er."

Počul v Marlonovom hlase skurvenú škodoradosť? Niečo v štýle: *vedel som, že to dojebeš. Si len tvár,*

medový chlapec, ktorý všetko dostal na zlatom podnose, vysmieval sa mu vlastný hlas v hlave.

Er sa zvalil na kožené kreslo. Neznášal starosvetské, drahé zariadenie. Samá koža a drahocenné drevo, no jeho otec sa rád predvádzal a on sa mu podvolil. Tento interiér mal demonštrovať peniaze a časom aj moc, no pre Era to bola len pozlátená snobská klietka.

„Takýmto ľuďom sa nehovorí nie, kurva, Marlon. Buď mu poviem svoje posledné *nie* v živote, alebo ukojím jeho chute. Teda, nie ja osobne."

„Tvoj otec si na ten dátum zarezervoval celý podnik. Majú sa predviesť jeho nové talenty, zabudol si? Zožerie ma aj s kravatou, ktorú nenosím."

Er si zamyslene šúchal sánku a vnímal drsnosť svojho strniska. V hlave sa mu točili všetky kolieska naraz, no život ho naučil, že každá komplikácia je len ďalšia príležitosť. Jedno s druhým sa nevylučovalo.

„Nasýtime oboch. Môjho otca aj ministra. Nech sa predvedú nové talenty pred ministrom. A ešte aj ovca zostane celá."

„Tá ovca si ty alebo ja?" zasmial sa Marlon. Mal cez štyridsať a predtým pracoval pre jeho otca ako ochrankár viac ako dvadsať rokov. Mal oči a uši všade, čo sa Ervisovi nie vždy pozdávalo, pretože Marlonov pohľad občas rezal príliš hlboko pod kožu. Vedel všetko o zákazníkoch, o zamestnancoch, o intrigách, o tovare. Jednoducho o všetkom. Bol to skurvený chodiaci excel.

Er len pokrútil hlavou. „A nie je to jedno? Nemáme na výber. Keď chcú šou, dáme im ju vo veľkom."

Chytil telefón a rýchlymi pohybmi palca naťukal správu ministrovmu poskokovi. Prisľúbil mu v nej ponuku nových bonbónov a iných cukroviniek.

Odmalička miloval sladkosti, no tie, ktoré sa vyrábali v podzemí, mali od nevinných detských maškŕt ďaleko. Do ich receptúry sa pridávalo tekuté zlato. Med. Okrem iného.

Ručne robené pralinky, dubajské čokolády, lízanky, makrónky, bonbóny s netradičnými príchuťami, dokonca ponúkali aj bio alebo vegánsku edíciu, ktorá slúžila ako dokonalé krytie.

Po novinke *matcha cookies* šaleli najmä „študenti" inštitútu, ale aj zákazníci na špeciálne kódovanom e-shope, ktorý vo veľkom spustili len niekoľko mesiacov dozadu a zdvihol obraty firmy na dvojnásobok.

„Pošli za mnou Gretchen, musím s ňou prebrať menu a aj cenu. Ak bude týpek spokojný, dohodí sem ďalších. Je to príležitosť, po ktorej musíme skočiť naplno."

„Tak to bude trochu problém," opäť s mrazivým pokojom odvetil Marlon.

„Čo?"

„Dnes skoro ráno ujebala tovar v hodnote sto litrov, ukradla auto a zmizla za povolenú hranicu."

Ervis tresol päsťou po stole. „Kedy si mi to chcel, kurva, povedať? Po káve a cigarete?"

„Pokúšal som sa ti dovolať, hovoril som ti. Keby si mi zdvihol..." nedopovedal výčitku.

Mal pravdu, no vtedy bol zaneprázdnený hľadaním dna vlastnej prázdnoty. Zamračene schytil telefón a vytočil jej číslo, no mala ho vypnuté. Robí si z neho, kurva, srandu?

„Sám si jej minule povedal, že môže kedykoľvek vypadnúť, keď sa jej tu nepáči." Neznášal, keď sa s ním Marlon hral a používal proti nemu jeho vlastné slová ako zbraň.

Gretchen sa vyznala vo výrobe cukroviniek a hlavne v ingredienciách, ktoré im pridávali potrebnú silu. Potreboval ju.

„Nepotrebuješ ju," poznamenal Marlon, akoby dokázal čítať jeho myšlienky. „Každý je nahraditeľný, aj ona."

„Aj ty," zasyčal Ervis. Bol taký nasratý, že mu krv pulzovala v spánkoch. Zhodil zo seba bundu a v bielom tričku, ktoré kontrastovalo s jeho snedou pokožkou, doslova žiaril. Mal tušenie, že dnes bude musieť niekoho prizabiť, aby si udržal rešpekt.

„A kto by ju asi tak zastavil, keby som tu nebol?" odvetil Marlon so skurveným pokojom mnícha.

Mal chuť vraziť mu päsťou a vylepšiť mu úškrn. „Kde je?" spýtal sa chladne. „Našiel si ju, však?" Vedel, že Marlon opäť predvádza divadlo.

„Vie priveľa a informácie v našom biznise sú moc aj nebezpečenstvo. Čo tam po nejakej zmluve o mlčanlivosti? Ak by niečo vykvákala, veľmi dobre vieš, aké problémy by si mohol mať." A on tiež, ale to už nevyslovil. „Navyše nás chcela okradnúť."

„Kurva, prestaň sa so mnou hrať na mačku a myš. Kde je Gretchen, Marlon?" strácal trpezlivosť. Zbytočná teatrálnosť časom dokázala otráviť každého diváka.

„V labákoch. Kým si si ty užíval, ja som sa okamžite pustil do hľadania nášho Willyho Wonku. Našťastie pre teba, sledujem každý jej krok."

Aj môj? Chcel sa ho spýtať, či niekedy mal vlastný život, no radšej doňho nerýpal. „Idem za ňou."

Marlon siahol do vrecka a zaštrngal mu pred nosom. „Tu máš kľúč."

„Od čoho je?" Doklaplo mu to hneď, ako tú otázku vyslovil. Takým kľúčom sa odomykajú putá.

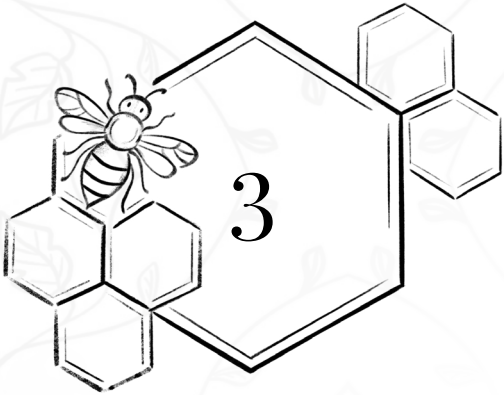

3

Niektoré dievčatá prichádzajú s predstavou, že sa stanú múzami. Netušia, že v tomto inštitúte sa z nich stanú len exponáty za výkladom. Kto ťa ochráni, keď zistíš, že tvoja nevinnosť má presnú trhovú cenu?

príspevok na Hidden Notes, *neoverený užívateľ*

Barbara si nič nevybalila. Všetko nechala v zdeformovanej škatuli a kufor, čo mala na chodbe, iba bezradne zastrčila do rohu izby.

Sedela na posteli, ktorá stála hneď oproti lôžku spolubývajúcej, a ľutovala, že sem vôbec prišla. Ako to tu má ustáť bez poriadneho plánu?

Myslela si, že jej plán je nepriestrelný, až kým nestretla jeho – Ervisa. Ten chlap ju totálne rozhodil svojou prítomnosťou, vyzývavým postojom a výrazným

parfumom, ktorý akoby nechcel opustiť priestory veľmi nudne zariadenej izby.

Snažila sa byť nad vecou, ale nešlo to. Ervis Kallabaku naživo pôsobil znepokojujúco ako tichá hrozba pred búrkou.

Nedalo sa nevšimnúť si jeho surovú príťažlivosť a aroganciu, ktorá z neho vyžarovala s každým nádychom. Uvedomovala si, ako málo toho v živote zažila, ako málo videla.

Poznala len jedného chalana. Chodila s ním potajme od trinástich a znamenal pre ňu celý život. Čokoľvek robili, bolo dôkazom lásky, o ktorej nik nevedel.

A potom prišla sem a stala sa svedkom vyvrcholenia v tej najšpinavšej podobe. To dievča bolo také ľahostajné a bez hanby, až ju to zamrazilo. V kúpeľni sa zdržala pridlho. Žeby tam dala priechod špinavým emóciám, alebo si celý čas umývala ústnu dutinu?

Keď sa odrazu zabuchli dvere, Barbara sa strhla. Sadla si k nej spolubývajúca. Jej ružové obtiahnuté kraťasky a čierne tielko viac odhaľovali, než skrývali. Vznášala sa okolo nej šialene drahá vôňa, no pod tým ťažkým nánosom parfumu Barbara cítila pach niečoho nebezpečného.

Pôsobila triezvejšie, no o to viac šialene. V sekunde ju schmatla za rameno a tenké prsty jej zaborila do mäsa. „Už nikdy sem nevojdeš len tak, keď budú zavreté dvere. Je ti to jasné?“

„Čože?“

„Čože?“ napodobnila ju posmešne, no vnútri ju to zožieralo zaživa. Až keď blondínka vošla do izby, konečne sa urobil. Er je exhibicionista, zrejme má pri

fajke rád divákov, takže príchod tej novej to celé len urýchlil, no Mira jej nemala v pláne ďakovať. „Moja izba, moje pravidlá," zasyčala hrozivo a pohodila svojou tmavohnedou hrivou.

Barbara sa na ňu vyjavene pozerala, neschopná akejkoľvek reakcie. Do ramena, ktoré jej stále bolestivo zvierala, jej vystrelila ostrá bolesť.

„Keby si začala chodiť do posilky, spravila by si si mihalnice, pery máš v pohode... máš ich napichané? Lebo nevyzerajú tak, ale možno máš super odborníka," mlela, mlela a mlela, až Barbare z jej slov zostalo nevoľno.

„Sú moje," odvetila Barbara chladne.

„Usmej sa!" prikázala jej spolubývajúca.

Ani nevie, prečo ju poslúchla.

„Keď sa usmievaš, vidno ti horné ďasno. Možno by sa ti s tým dalo pomôcť, stačí povedať riaditeľovi. Zariadi všetko. Túto dokonalosť mám vďaka nemu." Pyšne našpúlila veľké, umelé pery.

„Ako sa voláš?" spýtala sa jej Barbara, aby odviedla pozornosť od seba, vďačná za to, že konečne povolila stisk na jej ramene.

„Ty ma nepoznáš?" spýtala sa rozladene. Dievča, ktoré mohlo mať pokojne od pätnásť až do tridsať, znelo rozčarovane. Tvár mala súmernú, s malým nosom, veľkými perami a s dokonalým obočím bez chĺpka navyše. Vlasy dlhé, dohladka vyžehlené.

Jej tvár v skutočnosti videla Barbara mnohokrát, lenže pod rôznymi menami.

Niektoré ženy jej pripadali rovnaké, akoby ich lisovali a formovali v rovnakej továrni.

„Môj profil na sieti sa volá *Báseň o hadoch a vtáčatkách*. Stále nič?“

„Ako tá kniha Balada...“ začala Barbara.

„Stop,“ prerušila ju. „Knihy sú pičoviny. Ten názov a celkovo obsah mi poradil riaditeľ, jeho sa spýtaj. Ale musím povedať, že sa hodí k obsahu.“

„K akému obsahu?“

„Pošlú mi svoje vtáky a ja ich zhodnotím, ty tupaňa. Ak chcú len hviezdičkové hodnotenie, je to za menej. Za slovné hodnotenie si musia doplatiť.“

Vyjavene na ňu pozerala. Bolo jej jasné, o čom hovorí – až taká naivná nebola. Len sa jej nechcelo veriť, že toto niekto považuje za talent. Za skutočný talent.

„Aj to, čo si robila jemu, bola súčasť hodnotenia?“

Odfrkla si. „Vieš ty vôbec, kto je Ervis? Keď mu spravíš dobre, spraví aj on tebe.“

Na jej otázku nereagovala, samozrejme, že vedela, kto ten skurvysyn je. „Sexuálne?“

Mire sa zablyslo v očiach. „Je topka, aj keď občas mu proste jebe a myslí len na seba. No nikto ťa tak nevymrdá ako on. Šuká aj celú noc, keď si naňho dobrá.“

Sebecký bastard, pomyslela si Barbara. „Chodíte spolu?“ zaujímala sa, no ihneď tú otázku oľutovala.

Jej nová spolubývajúca sa rozrehotala ako šialená, bol to piskľavý, hysterický zvuk. „Honeyboy nechodí s nikým a nikto nechodí s ním.“

„Dobre vedieť.“

Náhle Barbaru schmatla za bradu. Najradšej by sa jej vytrhla, no bola ako paralyzovaná tou náhlou agresiou. „Ako sa vlastne voláš? Nie si jedna z tých jeho fanúšičiek, ktoré pri ňom slintajú a vlhnú a ani za boha si to nepriznajú?“

„To určite nie som.“

„Si lesbička?“

„Len alergická na arogantných debilov.“

„Už o ňom nikdy v živote takto nehovor. Nikdy!“ V okamihu jej prešla z brady na krk a stisla ho.

Barbara ju schytila za zápästia a zaborila do jej kože svoje prirodzene ostré nechty.

Mira ju okamžite pustila. „Au, to bolelo, ty piča! S týmto prístupom sa tu dlho neohreješ. Mimochodom,“ oddialila sa a upravila si vlasy, „volám sa Mira, zapamätaj si to, lebo ešte o mne budeš počuť. Er je jednoducho boh aj diabol v jednom. Keď si s ním zadobre, si ako v nebi, ale keď ho naserieš, dostane ťa do pekla. Odnesie ťa tam na rukách... teda ak ťa vôbec unesie. Pri tebe pochybujem.“ Mira si napravila tielko tak, že jej takmer bolo vidieť bradavky.

Barbara chcela vykríknuť, že nie je tučná, ale uvedomila si, že komunikácia s Mirou je problematická a nikam nevedie. „Ďakujem za informáciu,“ odvetila len sucho.

Mira sa postavila pred ňu, a aj keď bola drobná, týčila sa nad Barbarou vcelku hrozivo, ako jedovatá beštia pripravená zaútočiť. „Na druhej strane, som rada, že nie si rovnaká vyžla ako tie predtým. Aspoň mi nebudeš kradnúť oblečenie.“ Škodoradostne sa zaškerila a otočila sa jej chrbtom.